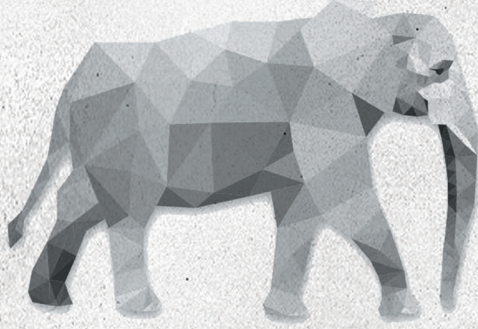

-+

FİL EDEBİYAT VE FİKİR FANZİNİ 3. SAYI

YIL: OCAK 2018

DANIŞMAN ÖĞRETMEN:

ZEHRA ÇINAR BOY

EDİTÖR:

İREM NUR SERİM

TASARIM:

ALEYNA GÖRGÜLÜ

Yazılardaki görüşlerin sorumluluğu, yazarlara aittir.

İSTİKLAL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehrenye ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül... Ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim: Bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım.

Garb'ın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar;
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden İlahi şudur ancak emeli:
Değmesin ma'bedimin göğsüne namahrem eli;
Bu ezanlar -ki şehadetleri dinin temeli-
Ebedi, yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım;
Her cerihamda, İlahi, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-i mücerred gibi yerden na'şım!
O zaman yükselerek Arş'a değer, belki, başım.

Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal.

Mehmet Akif ERSOY

ATATÜRK'ÜN GENÇLİĞE HİTABESİ

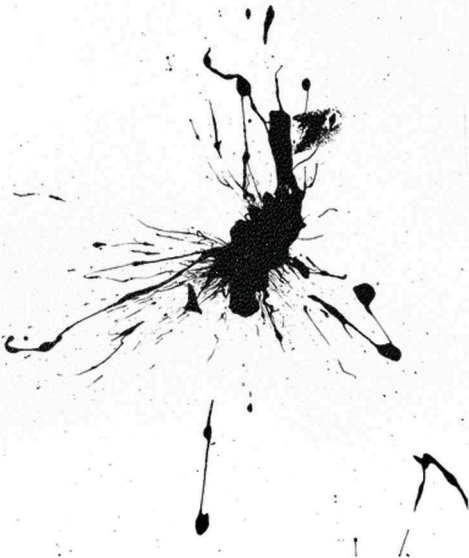
Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsaît bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal ATATÜRK

Fil'e hayatında fazlasıyla yer veren sayın okur,

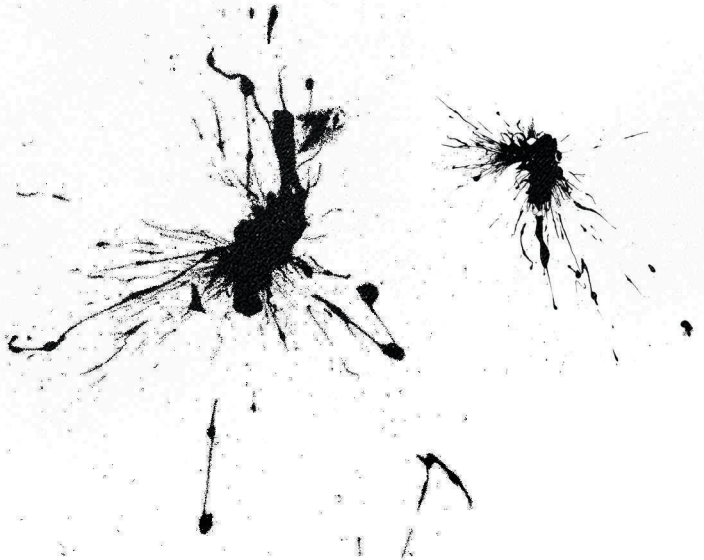
Sayfaları arasında dolaştığınız bu fanzin, düşüncelerin duvarlarımız arasında ufalanıp yok olmaması ve zamana karşı toz olmaya meyil etmiş kelimelerimizin savrulmaması için açtığımız bir savaşın ürünü.

Yayımlanmış eserlerin bizi siyah bir puntonun donukluğuyla karşılaşması, belki de cümlelerin elle tutulur hale getirilmek istenmesindedir. Yeryüzünün bütün renkleri kışın nasıl beyazlığın ardında saklanıp tüm güzelliğini sunuyorsa; biz de bu fanzinde soğuk puntoların ardındaki soyut düşüncelerimizle tüm renkleri sizlere yansıtmayı hedefliyoruz.

İlhamın gel-git dalgalarına değil, düşüncenin karanlığı delen aydınlığına dayanan fikirlerimize, fikirlerinize değer katarak toz tutturmadan dileğiyle 3. sayımızı sizlerle buluşturuyoruz. Çalışmamızı sizlere ulaştırırken emeği geçen herkese teşekkür ediyor, 4. sayımızda sizlerle beraber olmak için can atıyoruz.

Fil'li okumalarınız olsun.

Ediörden

İÇİNDEKİLER

HALATIN SERÜVENİ (EDİP H. ERDEM).....	1
KENTİN BİLMECESİ (F. BİRGÜL SARAÇ).....	2
AKLIMDAN ŞİİRLER (EBRAR ÖZTÜRK).....	3
GÖLGESİZLER (BERNA DARICI).....	4
KAMİL-İ MEVLÂ (BEYZANUR ERDUGAN).....	5
TAM BENLİK (HİLAL ATLIHAN).....	6
GAZEL (GÖKÇEN ÇELİK).....	7
KASİDE-İ ENVER PAŞA (KAAN M. BAŞKESEN).....	8
MİZAN (İREM N. SERİM).....	9
İŞİĞİN SAVAŞÇISININ ELKİTABI (TUĞÇE KAPUSUZ).....	10
TOHUM (M. KAAN GÜNAY).....	11
FIRTINA (SİDAR TOPÇUOĞLU).....	12
GÜÇ EDEN HAYALLER (ZEYNEP GÜRBÜZ).....	13-14
AY İLE YILDIZ:AYLA (F. BİRGÜL SARAÇ).....	15
HÜR (BÜŞRA SARIKAYA).....	16
YILDIZSIZ BİR GECE (EDİP H. ERDEM).....	17
YİĞİTLİK DESTANI (KAAN M. BAŞKESEN).....	18
KİM (FEYZA ERDOĞAN).....	19
DEVRE DIŞI (İREM N. SERİM).....	20-21
ARZDAN ŞÜHEDAYA (S. ASYA AKTAN).....	22-23
OYUK (BÜŞRA SARIKAYA).....	24
SÖZLÜKÇE.....	25

HALATIN SERÜVENİ

Halicin serin sularında kalmaktan vücudu yosun tutmuş halat, bitkin olsa da kıyıya çekilmiş mavnaları tutmaya devam ediyordu. Poyrazlar estikçe beşik gibi sallanan mavnaya, iki güzel İstanbul hanımefendisi zar zor binmiş; Rumeli'ye geçmek için ellerindeki beyaz mendil ile mavnacıyı çağırmışlardı. Koşarak gamsız gülüşüyle ekmek teknesine yaklaşan mavnacı, bir yandan da ceplerini yokluyordu. Cebinden çıkardığı kokulu cigaraları yolcularına uzatırken gudubet yüzündeki gülümsemeyi de eksik etmemişti. Halatı bağlı olduğu direktten kurtarmış, kürekleri ile mavnayı denize doğru itiyordu. Gittikçe küçüldükten sonra denizde kaybolan mavna, geride bıraktığı halkalarla güverteye vuran dalgaların hızını şiddetlendirmişti. Halat bu görevini layığıyla yerine getirdiyse de yine denize terk edilmiş, rutubetten çürümeye bırakılmıştı.

İstanbul'un o güzel simasının denizde belirmesiyle geçen beş günün ardından bir perşembe sabahı yağmur öylesine şiddetlenmişti ki yer ile gök hasrèt giderip birbirine sarılıyordu. Dar mahallelerden çıkagelen bir çocuk, barakaların bulunduğu düzlüğe inerek halatın bağlı olduğu direğin yanına gitti. Halatı çelimsiz kollarıyla aheste aheste denizden çıkarıyordu. Her asılışında yukarı çektiği parçayı güverteye atarken etrafı yokluyor, şiddetli yağmura aldırmandan devam ediyordu. Halatın pis kokulu ve kaygan yosunlarla kaplı oluşundan tiksinsen de bir an önce işini bitirmek istiyordu. Denizden çıkardığı halatı, hasır bir arpa çuvalına koyduktan sonra güç bela sırtına alarak güverteden uzaklaştı. Halat artık denizde çürümeyecekti.

Ama başına daha büyük şeyler gelecekti. Yıllar sonra bir ağaca asılı olan bedenlerin can alıcı bir halatı olacaktı. Çok üzgündü. Kendi canını kurtarmış olsa da çok can almıştı. Yine nemliydi lakin nem, deniz suyundan değildi. Can verirken çırpınan insanların ağızından gelen köpükler, onu nemli kılıyordu.

Edip H. Erdem

KENTİN BİLMECESİ

-I-

*"Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider
Bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında
Yanlış adresteydik, kimsesizdik belki
Sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağardı
Üşür müydük narçiçekleri ürperirken
Gidersen kim sular fesleğenleri
Kuşlar nereye sığınır akşam olunca"... (Ahmet Telli)*

Kendime o kadar acımasız davranan ben. Tüm benliğimi hayattan soyutlayan ben, bir özürden bile kendimi mahrum bırakan ben. Bir şiir söylerim kendi benliğime Gidersen Yıkılır Bu Kent, dilimden hiç düşmez ve bir anda oracıkta o hayalet kentte kendimi bulurum. Ben bile inanmam böyle kolay seyahat ettiğime. Oysa ne imkânsız şeydir bu. Kimse sana itimat etmez, işte o zaman yorgun mu yorgun olan o kente yeniden gitmek isterim. Belki saklamalıydım o kenti herkesten ama yapamadım. Kimseyle paylaşamadığım o kent, şimdi kalabalık ve kirli. Şimdi gözlerimi kapatıp sadece hayal edeceğim; belki kenti, belki kuşları, belki de kimliğimi.

-II-

*"Elimde ne var,
Elimde, avucumda?
Gene ne var,
Yolların ucunda?"... (Behçet Necatigil)*

Kafamdaki bilmeceleleri bulmam gerekiyor artık. Galiba kalbim de zorluyor beni. Bilmek istiyorum hiç göremediğimiz şekilleri. Mesela daireler var, aynı günün etrafında döndüğümüz. Üçgenler var, mutlu eden insanların olduğu ve onlarsız hiç olduğumuz. Kareler var, bizi evde gibi hissettirecek anılarımızın olduğu. Bir yerlerde hayatın beni izleyebilecek bir gözü varsa kör olmuş. O gözlerin içine bakıp "Neden?" diye sormak istiyorum. Artık ödeşme vakti geldi galiba, çünkü ben onu göremez ve duyamaz oldum. Yoksa saklambaç mı oynuyor benimle? Ama ben senden artık kaçmıyorum.

F. Birgül Saras

AKLIMDAN ŞİİRLER

Bir gecenin ıssız karanlığında
Parmak uçlarında yürüyerek gelir,
Kulağıma fısıldanan
Mürekkep olamamıř Şiirler.
Gömülen varlık gibiler,
Bir ömür varken bile unutulmuř.
Kırk yıl sonra hatırlanmış.
Hüzünler geride artık.
Ardın sıra mutluluk.
İşte o Şiirler her gece gelip
Onları fısıldar.
Ve ben geceden kırk yıl geğmiş sabaha
Mutluluęu ve hüznü hatırlarım.

Ebrar Ođurk

GÖLGESİZLER

Aynaya bakmaya ihtiyaç duyanlara,

Bir yansımayla göz göze gelince ruhunu değil bedenini dahi göremeyenler, hatalarına sığınıp benliğinden kopmuş demektir. İnsan olmakla olamamak arasında gölgeler silinmeye başlamışsa insanlıktan bir şeyler yitiriliyor. Bu yazı benliğini kaybetmek ile çoktan yitirmek arasında gidip gelenlere, bir de gölgesiz benliğime.

Bakmak, görmeye yetmiyor çoğu zaman. Mesela bakılan yansımalar güvencenin kalmadığı zamanlarda. Aynalarla dolu bir odada silüetini göremeyip insanın aciz olması gibi. Yansımanın tarafını tutmak, benliğin körleşmesinde bile bir taraf tutmak adeta. Aslında benliğin görülemeyecek olması dahi sübjektifliğin bir kanıtı değil mi? Yansımalar sayesinde insan varlığına bakabiliyor ve kendisini kendisine beğendirmeye çalışıyor. Görüntüsünden rahatsızlanıp isyan ediyor, olmak istediği gibi davranmaya çalışıyor. Oysa ben özeleştiriyaparken bile hatalarımı suçluyorum. Sunduğum binlerce bahaneden hiçbirisi benliğim değil. Suçlu olduğumu hissettiğimde yanlışlarımı suçluyorum, hastalandığım zaman soğuk havalarda kalın giyinmeyişi suçluyorum. Hatalarımın nedenleri yine nedenlerim ve nedenlerimin nedenleri, nedenlerim. Peki, kaçtığım kim? Ben. Kendimi haklı çıkartmak için hatalarımı göz önüne alıyorsam objektif olamıyorum. Karşı tarafı haklı çıkartmak için ben oluşumu suçluyorsam yine objektif olamıyorum. Haksız çıkaracak kimseler olduğunu düşündükçe objektif oluyorum bununla da kalmıyor insan olmuyorum. Ne yapıyor ne ediyor taraf tutuyorum.

İnsan olmak için adil olunamayacağını görüyorum. Anlamak veyahut anlaşılacak için insan olmamam gerektiğini görüyorum. Melek olsaydım belki objektif olabilirdim ya da kelebek olsaydım kavga eden insanlardan hangisinin haklı olduğunu bilebilirdim. Belki bir kuş olup bir aynaya rastlasaydım, insan olduğum için insanlığımı suçladığımı fark edebilirdim.

Berna Dener

KÂMİL-İ MEVLÂ

Dökülür dilimden bir yığın günâh,
Bulunmaz halime bir çare islâh.
Gelir Hak dostu, sıfatlı agâh,
Girer gönlüme hak deyü deyü!

Yalan vardır ki her şeyden öte,
Yakışmaz inanan, böyle bir zehre.
Çağırdı mı yüce Sultan vakit gelince,
Hesabı geçene şükürler olsun!

Hırsızlıktan evla yoktur bir günah,
Madde-i zapta nedir bu salah.
Sahib-i madde edince sana âh.
Kızarmayan o yüze yazıklar olsun!

Rıza-yı İllâhi için çıktın mı bir yola,
Girmeye o akla ne bir zevk ne sefa.
Varlığını; âlem-i mahlûkata bağışlayana,
Çağrıldığı günde selamet olsun!

Madem hakkın dahi alır karınca.
Ettirme kimseye ne ah ne beddua.
Mizan kurulup defter açılınca,
Kul hakkına girene yazıklar olsun!

Görmeyesin kendini semada bir arslan.
Vardır senden üst, Âlâ'da güçlü Sultan.
Övünme üstünüm deyü hiçbir zaman,
O zaman alttakilere yem eder seni Sultan.

Çün ü çera'dan geçip tüm kalbiyle bağlanana,
Bu kafeste canı canana bağışlayana,
Ne kutsidir ölüm, cemel-i mutlak uğruna;
Şeb-i arus der o arif-i dil, bu vuslata.

Hiçbir mahlûk yoktur ki salt aşkla yaşaya.
Hiçbir mahlûk yoktur ki aşksız kalmak isteye.
Aşkı bulmak kolay; ruh, evreni gözleye.
Aşkın kaynağına salât-ü selâm olsun!

Beyya Erdugan

TAM BENLİK

Bu dünyada iki tür kör vardır, öyle inanırım: Biri görme yetisine sahip olmayan, diğeri ise sahip olmasına karşın etrafındaki güzellikleri kaçıran. Güzellik ile ilgili ortak noktada kesişen tek nokta, şüphesiz güzellik algısının herkese göre değişebilen bir kavram olduğudur. Elbette mükemmel kabul ettiklerimiz, istek veya hedeflerimiz farklılık gösterebiliyor. Her şeyde olduğu gibi bu konuda da aşamadığımız bazı tabular var. Kaliteli bir eğitim, meslek imkânı yüksek bir bölüm; yüksek maaş, ekonomik güvence; güzel/yakışıklı bir eş, hayat boyu mutluluk... Yani ne kadar monoton olursa olsun, rahat ettiğin için değiştirmeye asla çabalamadığın düzen. Yanlış anlamayın, bunlar basit istekler demiyorum -ayrıca insanların ideallerini küçümsemek oldukça hadsiz bir davranış- ama cidden merak ediyorum, bütün bu zahmet kendimiz için mi? Yoksa hepimiz bu bitmek bilmeyen toplumsal baskıdan ölesiye yorgun muyuz? Konunun ne olduğu, pek de önemli değil, hepimiz mükemmel olmaya çalışmıyor muyuz? Bir heykeltıraş gibi kendimizi "kim" istiyorsa ona göre tekrar yontmuyor muyuz? Her darbe daha iyisi ve daha fazlası için. "*Başarisizsin, yeterince çalışmıyorsun, onlar kadar iyi değilsin.*" ya da "*Medyanın gözüne gözüne soktuğu kadar güzel olamayacaksın, çirkinsin, kız gibi ağlıyorsun, erkek gibi yürüyorsun.*"

Her gün duymayı talep etmediğimiz bir yığın düşünce önümüze çıkıyor, onlara karşı çıkmak yerine kendimize kızıyor; kontrolü elimizde olmayan duygular yüzünden utanıyoruz. Biliyor musunuz insan hariç, hiçbir canlı acı çektiğinde kendisine kızmaz, bazı şeyler yolunda gitmediğinde kendisini cezalandırmaz. Bizler acımızın üzerini örtmek, sevmediğimiz şeyleri saklamak üzerine programlıyoruz dünyamızı. Nasıl hissettiğimizi tüm çıplaklığı ile sergilemek yerine sevdiğimiz takılar gibi kullanıyoruz onları, kirli çamaşırları ayırır gibi renkli ve beyaz diye ayırıyoruz insanları. Hayır, kilolu olmak ya da her konuda başarılı olamamak beni değersiz kılabilir mi? Seçimlerim veya inandıklarım beni kötü insan yapamaz. Çünkü ben bir renkten, sayıdan, sıfattan, lakap ve tabudan daha fazlasıyım. Ben herkes gibi hayatta kalmak, özgürce "ben" olmak için mücadele eden bir bireyim. Elbette tökezler ve düşerim ancak bu şekilde kalkmayı öğrenebilirim. Saklamak zorunda olduğum bir şey yok, böyle doğdum ve değişmek zorunda değilim. Ne harika!

Hilal Oturan

GAZEL

Rûz-ı vaslına daha ne kadar koşturacaksın?
Lazedâr oldu kaderim, tüm ömrüme değersin.

Kulun çeşm-i dürri acep ne zaman görür?
Ey canân-ı dil, şems ü kamere değersin.

Ah nasıl bir koku rahiya-ı misk midir?
Kimse demesin nükte, ahulara değersin.

Acep ne kaldı bir kelaâmını işitmeye senin?
Sohbet-i yârân, düştüğüm musibetlere değersin.

Dilimde olma bedevi kalır mısın ebedî?
Ey dil-rûba âhir olsan da her şeye değersin.

Âzâde olmam için hangi âlemi koyarsın önüme?
Dilim iştiyâkla söyler seni, sen buna değersin.

Gökçen Çelid

KASİDE-İ ENVER PAŞA

Şehid-i alâ Gazi-i nâmdar Kahraman Enver Paşa
Osmanlı'nın ey şanlı askeri Kahraman Enver Paşa

Teşkilat-ı Mahsusa buyuruyor git sana ya Enver
Trablusgarp'ın formasız yiğidi Kahraman Enver

Cehl-i Ricâl'in payan zefir sâika-yi kararın Enver
Emr-i terakki duy çağı "Anlamaz bu adam!" yâ Enver

Fatihân-ı Edirne sen ki yiğitler yiğidi Enver.
Ulu tinin bulasın bengü yer layık uçmağ'da Enver

Damad-ı Şehriyâri büyük ulusun lideri Enver
Ufacık çetecikler acep denk olur mu sana Enver

Soğuk kışın tekinde düşmana parssın kesilmiş Enver
Ölüm bile âşıktır sana yetmiş binin tuğu Enver

Çanakkale denince usun gelirsin sen üze yâ Enver
Vekil-i Başkomutan ordunun üzesin ulu Enver

Sevk-i İskân'dır bize Vaka-i Hayriye var ol Enver
Ermeni'nin kâbusu ey büyük asker şâd ol sen Enver

Bolşevik'in mitralyözüne trista Derviş'i sür Enver
Yalnızca şemşirle şehadet hakkın değil midir Enver

Hicrâna boğdun da elemlidir Türkistan yâ İsmail
Fecr oldun, gurup gibi battın, arası tarih İsmail

Kaan Mert Başkaran

MİZAN

Kalemin ucundan kopup sayfalara değince mürekkep, kelime olup mana buldu. Mananın güzelliğini anlatmak için satırlara işlenince kelimeler, bir masalın "bir varmış bir yokmuş"u yazıldı. Cümlelerin son kelimesinden -kelimenin son hecesinden- kopup bir kelebek ilk defa uçmağ'a(1) daldığında onu gören bir insan, kelebeğin ömrüyle kendi ömrünü aynı kefedede tarttı. Ansızın bir acıma duygusu kabardı insanın içinde. İnsansa fark edemedi bu acıma duygusunun kalpten değil kibirden geldiğini. Çünkü zordu, kalbin ve kibrin yerini ayırt etmek. Vaktinde kibir, kalbi şarmıştı. Kalp acılar içinde kül olup yerini kibre bırakmış ve o kibir, insanı kendi ömrünün ağır basacağına inandırmıştı. Oysa mizan öyle incelikteydi ki bir kefe diğerinden bir santim bile aşağıda durmuyordu. Bu dengeyi kavrayamadı insan, kabullenemedi kibri. "Hata var!" dedi.

Fark edememişti ki insan -belki de kibirden- bir arayışta olduğunu. Mesela küçümsediği kelebeğe biraz daha yakından baksa ve iki kanadı arasındaki ince çizgiden kopup gölgesinde fırtınalara dönüşen esintiyi hissetseydi, dünyanın öbür ucunda değil insanın aklında yani bambaşka bir dünyada hayat bulurdu kelebeğin etkisi. Eğer biraz daha yakından baksaydı kelebeğe, kusursuzca yaratıldığının farkına varsaydı; her şeyi kusursuzca Yaradan'ın bir yansımasına şahit olurdu. "Ol" u görürdü. Ol ki dile gelmeden söylenen, kelimelerin en güzeli. Bir hecede kainatın varlığını içine sığdıran iki harf. Varlığın değil, Yaradan'ın mucizesi. Bir yansımadır arayışta olan için, kelebek; gökteki bir bulut gibi, yüzen bir balığı fark etmek gibi. Dünyanın her bucağı bir işaret, bir yansıma okumasını bilene. Ve hatırla "Oku." ilk öğrenilmesi emredilen. "Kainat Seriyreden Süreyyaya kadar bir kitaptır okumasını bilene. (2)" İşte bir ömür bu kitabın sayfaları arasında dolandır insan. Hayatın demini arar. Bu nedenle arayış olur, arayışta olur. Oysa kelebek hayatın demine doğan ve manaya uçandır. Kanatlarını her çırpışında hayatın tadıyla yoğrulandır. Çiçekten çiçeğe konarken hayat kondurandır. Asırlık çınar ağaçlarının arasında dolanırken müjdeler çağırıştırandır. Kelebeğin ömrü kısa ancak mizan incenin de incesi. Kefenin bir yanında mana arayan, diğer yanında manaya doğan.

İnsanın yarın için hesabı, kitabı var. Pek çok dünü, tüketip durduğu bu günü, planlar kurduğu bir yarını var. Bir de geçmişle gelecek arasında göz ardı ettiği bir sonu var. Buna rağmen dünyaya dikiş tuturmaya çalışır bir terzi gibi. Kelebeğinse geçmişi şimdisine o kadar yakın ki ve geleceği bitmeye o kadar hazır ki ömrü de, ölümü de benzemiyor insanınkine. O demine doğdu hayatın son kelimesinden -kelimenin son hecesinden- kopup son noktasına uçarken, insan daha ilk cümlesinde mananın. Hikâye o ki bak! Bir kelebek kanatlanıyor; sana kendi ömrünle kelebeğin ömrünü aynı kefedede unuttuğunu hatırlatıyor. Bak! Bir kelebek kanatlanıyor; senin uğruna bir ömür harcadığın mananın tadıyla yoğrulurken mizanın kusursuz bir adalete dayandığını kanıtlıyor. Bak! Bir kelebek kanatlanıyor; neden uçtuğunun ve neye uçtuğunun manasını bulmaya.

İrem Nur Serim

(1) a) Uçmak filli b) Cennet.

(2) Nuri Pakdil'e ait bir söz.

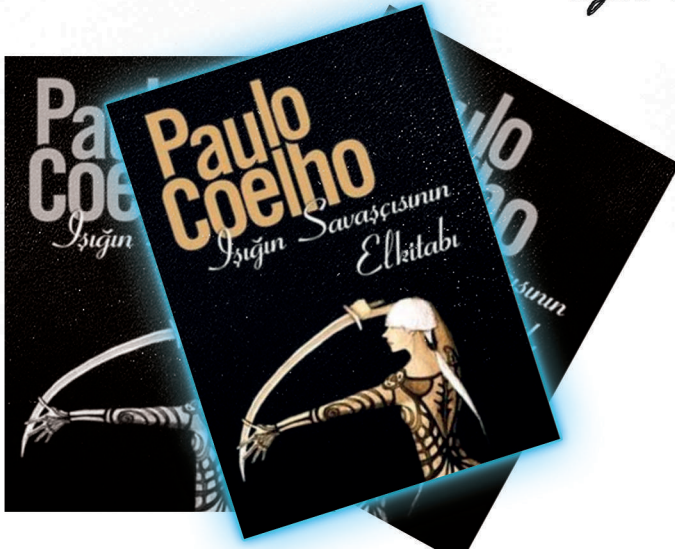
IŞIĞIN SAVAŞÇISININ ELKİTABI

Kimi zaman düşüp kırılır ve yorulur insan; kimi zaman da ezilir, rengârenk maskeler ve yaşamın ağırlığı altında. O anlarda çekilir köşesine, bir dost arar yalnızlığını anlatmak için. Özdemir Asaf her ne kadar *"Yalnızlık paylaşılmaz, paylaşılsa yalnızlık olmaz."* dese de insan ruhunun en büyük aciziyetidir yalnızlık. Bu yüzden yüreğimize yaşamın nefreti ve sessizliği çöktüğünde sığınırız Işığın Savaşçısı'na: *"Bir savaşçı başkalarının kendisine biçtiği rolü oynamaya çalışarak zaman yitirmez."* der.

Işığın Savaşçısı olmak? Ya da yaşamı anlayabilmek Paulo Coelho'nun dediği gibi savaşçı olmaktan mı geçer? Işığın Savaşçısı olduğumuz zaman kazanırız yaşama ve kendimize olan savaşımızı. Savaşçı olmayı da işte Paulo Coelho'nun bu kitabından öğreniyoruz. *"Işığın Savaşçısı şu üç şeyin her zaman kendisiyle birlikte olmasına dikkat eder: İnanç, umut, sevgi. Bu üç şeye sahipse ilerlemekten korkmaz."* diyerek her yeni sayfa yeni bir öğretille bu savaşı kazanabilmemiz için karşılıyor bizi.

Simyacı'nın yazarı iyi ki bu kitabı yazmış diyorum çünkü -gecenin karanlığında olmadığım halde güçlü olmaya ihtiyacım varsa açıp okuyorum her cümlesinde insanı büyüdü bir dünyanın içine çeken herhangi bir sayfasını: *"Düştüğün zamanlarda ayağa kalk hemen, çünkü sen savaşçısın ve savaşçı yeniden başlamayı bilir."* Sonrasında bir savaşçı olduğumu, savaşta kazanan tarafta olduğumu hatırlatıyor bu cümle. Kimi sayfada onu savaş toplumlarında görüyorum kılıcından kendisine bakarken, kimi sayfadaysa 21. yy'da gökdelenler arasında insanları izlerken. Coelho *"Dünya'da terk edilmiş çocuklar var, kıyıma uğrayan siviller, suçsuz yere hapse atılanlar, yalnız kalmış yaşlılar, sokaklarda sarhoşlar..."* diyor. Ama sonuna şu ilacı ekliyor: Işığın Savaşçıları da var! Tam da bu yüzden kitaplığımızın en ulaşılabilir yerinde olmalı bu kitap. *"Işığın Savaşçısı sözcüklerin gücünü bilir."* diyerek sığınak, yalnızlığa çözüm, öğretmen olur bu kitap. Her şeyin güzel olacağını inandırıcıdır. Işığın Savaşçısı inançlıdır mucizelere inandığı için mucizeler gerçekleşmeye başlar. Ve Işığın Savaşçısı, insanlığı kavramış olandır.

Tugce Kapusung

TOHUM

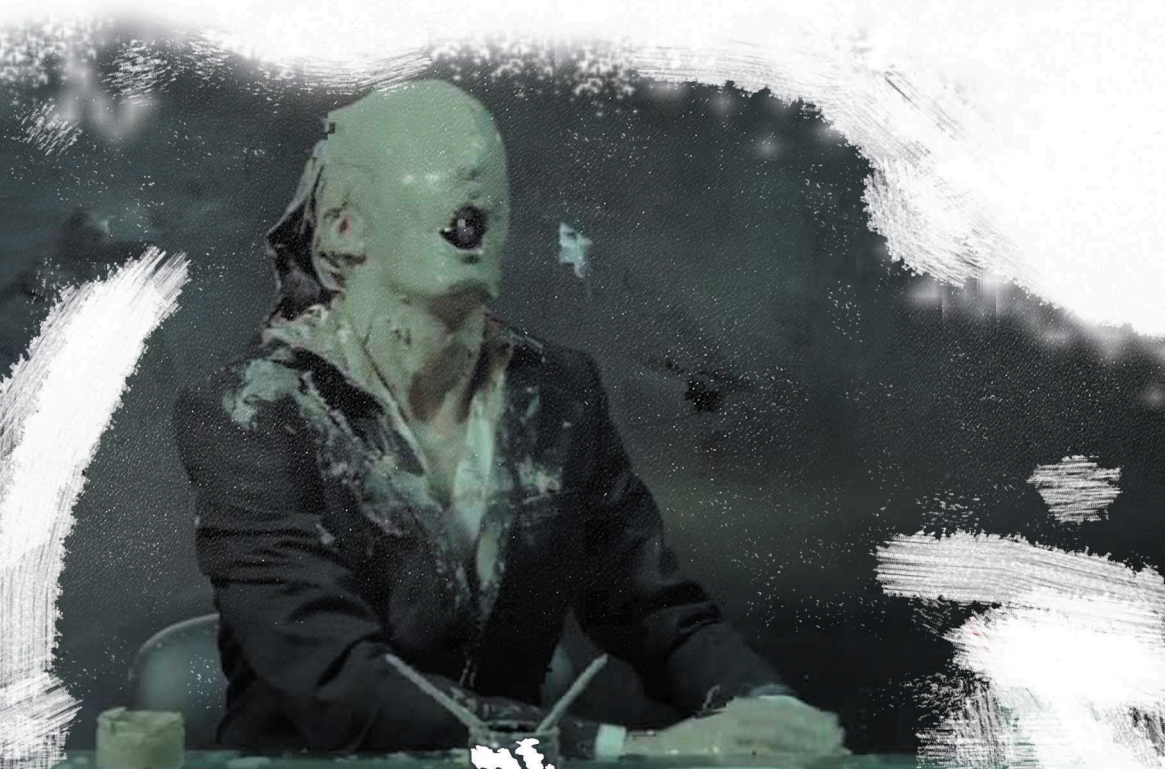
Hiçbir şey yapmamak, çoktan yapıldı. Kendinizi uyuşturmuşken bile fikirleri(nizi) açıklamak (anlaşılır kılmak) için somut örneklendirmelerle tanımlanabilecek bir mekân yaratmak oldukça güç. Çünkü daha önce kurulmuş bir mekâna canlılık kazandırmak bayağı iğrenç bir hareket olurdu.

Hamurla ağzını tıkamış birisini dinliyorsunuz, bu yazı onun çıkardığı seslerin bir çeşit dokümanı. Sanırım bu durumun en gerçekçi benzetmesi böyle olurdu. *"Yazılana değil yazılmayana bak.(1)"* Bu metinimsi şeyde amaçlanan felsefe [ve felsefe içeren alanlarda (her şeyde?)] yapmak değil, önünüze çıkan engelleri belirtmek. Bir çeşit tohum bu. Yani gelecek vad ediyor. Fakat bir canlı getirmiyor dünyaya, sadece olanı göstermeye çalışıyor. Eleştirilere değil, benzetmelere göğüs geriyor. Ben buna son verirken ve siz bu cümleyle teması kestiğinizde varılan sonuç, bunun boşuna olduğudur; yine de *"Kendi heykelini yontmaya devam et.(2)"*

Kaan Güneş

(1) Perec'e ait bir sözdür.

(2) Plotinus'a ait bir sözdür.

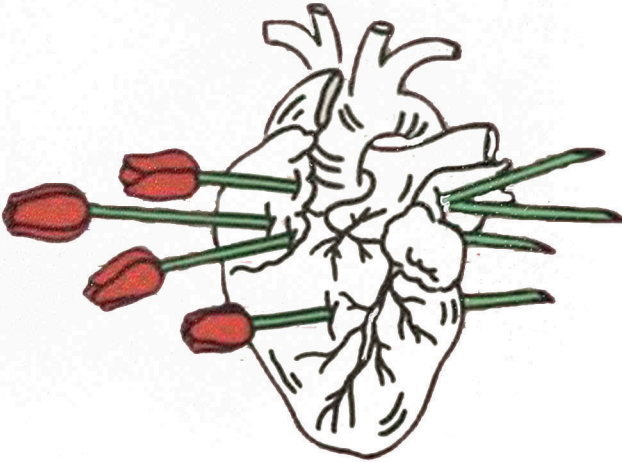

FIRTINA

Yazmaktan öteye gidemediğim zamanlar oluyor, üstelik adımlarım sıklaşır kasvetli bir yolculuğa giderken. Tam karanlık çöktü derken gecenin ardına; ışık hüzmelerinin kırık, düşey yamaçlardan elimi tutmasına şahit oluyorum. Kabullenmekten geçip izin veriyorum birleşerek aydınlatmasına. Umudum, inancım, kavgam; doludizgin öylesine alacalı görünüyor. Kor ateş, üzerime bir gölge oluyor. Kayıp notalar; ihtiyacım olan, yakınımda duran, bohçaya sardığım sözcüklerim. Konusu ne olursa, mühim değil ki acele etmek. Armağanından tut, tamamla rüyanı. Yazarın iki romanından biri olan Anna Karenina? Nasıl olur! Sevginin ilk evresi, tutarlı fakat ölçsüz hissediliyor.

Hazine odasına ulaştığın süre, ruh-sesini kontrol altına alabildiğin kadar. Gösterdiğin keskin sabır, doğru anahtarla kilidi buluşturduğun kadar. Açıldığın birtakım şahıslar acına güldüğü zaman -gerek sertlikle gerekse de iyilikle- yok edeceksin o arzunu. Sana doğru vücut bulduğunda gün ve ay, içe doğuşunu inkâr etmeden sarıl onlara. Bir Anka kuşu gökyüzüne kanat çırpıtığında değişecek olan mesele, bakış açıdır aslında. Doğru yöne -kime ve neye göre- çevir, ihtiyaç duymadığın aynanı. Gördüklerin, sürdürdüğün çoğu önemsiz vakti hatırlattığında zor olan yıkıcı enerjiyi dağıt. Ölüm hazırlığına şans tanı. Bilinçlendin. Razi gelmemeyi kazıdın derinine. Duyduklarına kulak verdin esrareniz yeteneğini hesap etmeden. Bulunmayan, bulunduğu zaman hayattan yana olan düşünce ve eylemlerini, ardı arkası kesilmeyen duvarlara aktardın. Kurumuş dere yataklarında boğuldun. Hislerine güç kazandırdığın başlangıçlarda köşe bucak yaşadın. Sirtını yasladığın, inandığın dağ yıkılmayacaktı. Açıkça bahsetmeliyim ki bu karşı konulamaz bir fırtınaymış.

Sedar Tayanoglu

GÖÇ EDEN HAYALLER

"Bir gelecek inşa edebiliriz.
İnsanların özgür olduğu.
Yaşamak ve sevmek için,
En güzel zamanlar için,
Bizim için...(1)"

Bedenleri -olağan yorgunluğun dışında- ruhen de etkilendiği bir gün bitiminin kollarındaydı. Gökyüzünün karanlığında boğulmuş denizin bitkin ve sarhoş olan dalga sesleri, o nemli yaz gecesini bir nebze ferahlatıyordu. Orta kesimden insanların aile saadetlerini taçlandırdığı mütevazı koşu yolu parkı yine canlıydı. Kokusu etrafı çepeçevre sarmış mısırdan, tatlı çocuklarına satın almaya giden bir babanın neşesi; bir grup orta yaşlının bitmek bilmeyen çekirdekli sohbeti; salıncakların gıcırtilarının arasına karışan çocuk kakhahaları -belki de diğer ikisinin umursamayı çoktan bıraktığı pek çok şeyi- mesken etmişti. İnsan istifinin içinde kendilerini ait gördükleri tek tenhalk yerde -çöp konteynırlarına yakın bir çimenliğin hemen üzerinde- boylu boyunca uzanmışlardı. Burayı sevmelerine rağmen görmek istemedikleri çoğu şeyin ardı ardına sıralandığını fark ettikleri günden beri, gözlerini hep usulca kapatır olmuşlardı. Yalnızca kulaklarına dolan, alıştıkları ritmik seslerle olayların gidişatını kontrol ediyorlardı. Bu şehrin ikisine bıraktığı tek kayda değer mirastı, diğerlerine göre sıradanın da ötesinde olan yer. Ancak neden her günün sonunu aynı noktada bitirdiklerini biliyor olsalar da kabullenmek hoşlarına gitmiyordu. Çünkü bu, ikisini daha da umarsız bir efkârın beşiğinde sallamaktan fazlası ettirmezdi.

Uğultu fonda hissedilirken güzel kokan ıslak çimenlerin üzerinde kurguladıkları çoğu şey, çocuksu bir sırtışın suratlarında ve onlara tüm gün yetecek dinginliğin bedenlerinde ortaya çıkmasını vaat ediyordu. 15'li yaşlarına henüz basmamış olan, kendisinden birkaç sene geriden geldiğini düşündüğü çocuğa, gözlerini aralayarak fısıltıyla sordu: "Parana ne yapacağına karar verdin mi?" Küçümser bir tonda güldü. Diğerini aldırış etmedi, hatta cevap vermeyi bile lüzum görmedi. "Aynı durumu ben de yaşamıştım. Elime varla yok arasında bir para geçmişti alık alık etrafta dolanıyordum. Sonra babam geldi ve hiç düşünmediğim bir ihtimali ortaya attı. 'Bu ay beklediğimden daha çok masrafımız oldu, eğer parayı harcamadıysan şimdilik onu bana ver. İleride söz, sana tekrar vereceğim, hatta daha fazlasını.' dedi. Hala bekliyorum, fazlasını değil; sadece elimde 1-2 gün tutabildiğim hayallerime ve ihtiyaç listeme nokta koyamadan aldıkları paramı bekliyorum." Pamuk şekerini büyük bir iştahla yiyen küçük kıızı takip ederken umursamaz havası vermeye çalıştığı sesiyle hızlıca konuşuyordu. "Ne acınası ama... Tıpkı böyle düşünüyorsun şu an, öyle değil mi? Fakat emin ol, benim yaşadığım duyguların aynısını yarın sen de yaşayacaksın. Yaşlı gözlerinle..." "Sus!" Genç olan, daha fazla bu zırvallıklara katlanmak istemiyordu. Çekip gitmesi de gerekirdi fakat burayı terk edemeyecek kadar yalnızdı. Katlanmak zorundaydı, tüm her şeye. Sanki az önce parasının akıbetini öğrenen o değilmiş gibi konuşmaya başladı. "Almak istediğim ama bir türlü denk getiremediğim bir kitap vardı." Büyük olan, etrafa yayılan bir kakhaha koyuverdi ancak konuşma gereksinimi duymadı. "Birkaç gün önce kitapçının vitrininde karşıma çıktı." Derin bir nefesi ciğerlerine doldurarak diğerinin vereceği tepkiyi çoktan anlamış olmasına rağmen yüzünde destekleyici bir ifade bulabilmek adına ona umutla baktı. "Hadi ama... Seni bu kadar hayalperest bilmezdim. Kitabı aldığımda ne olacak? Ailen bu harika yatırıma yüzünden seni tebrik mi edecek? Ne harika!" Küçüğün düşen suratı canını sıktı.

Onun gerçekten de böyle bir saçmalığa kendini kaptırması olabileceğine inanamıyordu. "Sana bir iyilik daha yapacağım, diyeceğim o ki benim gibi olma. Baban istemeden kendin git ver parayı." Aşağılayıcı tonuna küstah kıkırtıları da eklenmişti. Uzandığı çimenler -kulaklarına dolanların sertliğini somutlaştırırcasına- belini ağrıtmaya başlamıştı. Kalbi parçalanıp ayrılmış, vücudunun çeşitli yerlerine akıyordu ve toparlanması uzun zaman alacak olan bütünlüğünü kaybedecekti. Aniden doğruldu ve sinirli ses tonunu gizleme ihtiyacı hissetmeden konuşmaya başladı: "Bizim gibilerin tek derdi bu ve buna benzer şeyler olmak zorunda zaten! Ülkemde kaç bin kişi can vermiş, kaç çocuk öksüz veya yetim kalmış, kaç eve bombalar yağdırılmış kimin umurunda! Geçmişim bunlara tanıklık etmekle, geleceğim ise yaşadıklarımı anımsamakla geçmeli değil mi? Yani sürekli olarak yaşantımdan ıstırap duymalıyım. Karnım doyurulur, elime bir oyuncak ya da para tutuşturulursa birkaç saniyeliğine de olsa gülmeli ve bu oyundaki rolümü layığıyla yerine getirmeliyim yani. Bizim gibiler, kitapçıya gidip de -aç karnını bile doyuramazken- bir kitap alamaz değil mi? Anne babasının, kardeşlerinin hali ortadayken ne haddine okumak! Kâğıtlarla olabilecek tek bağlantısı, gazeteleri süsleyen 'dramatik' fotoğrafların sahibi olmaktan öteye geçemez. Bizim gibiler sevemez sevelemez. Muhtaç halimize üzülp derneklerindeki yardımlarla biz garipleri sevindirebilirler ama bunca pisliğin içinde küçük bir otun yeşermesini nedense garipseler. Şimdi bunun sırası değildir, ihtiyaç yoktur. Çileye, gözyaşına, mutsuzluğa daima açıktır gözleri fakat alışılageldiklerinin dışında bir şey yapmak istediğinde bu lükstür. Eski yaşantından bir zerreciğini yeni yaşantına katmak arzusuna düşersen bu benim gibilere fazladır. Aslında yapmak istedikleri, her şeyden önce hayallerimizi çalmaktı. Bugün, birimizi çevirip ileride ne istediğimizi sorsan, 'Ben yarımının varlığından şüpheliyim.' diyerek yetersizliğin içine düşürüldüğümüzü fark edeceksin. İnsan gibi hissettiğimiz zamanları yok ettiler. Ve şimdi bana söylediklerine gelirsek şaşırmadım. Sadece... Bilirsin işte, kabullenmek zor geldi. Ailemin, bu yabancı toplumun ya da kendi ülkemizin vatandaşlarının acımasız ve haksız düşünceleri, birinin dili üzerinde kaymaya başlayıp gözlerimin önünde hayat bulunca tahammül edilemez oluyor." Yaşadığı yoğun karmaşanın bir kısmını ilk kez yansıtabildiği için rahatlamanın etkisiyle gözlerinden birkaç damla düşürdüğünde elinin tersiyle yaşları çabucak sildi. Her zaman düşündüğü -başka birisinden duymak şöyle dursun- kendisinin bile dillendirmeye cesaret edemediği şeylerin, beklemediği bir anda beklemediği bir kişiden gelmesinin şokunu atlatmaya çalışırken büyük olan, yavaşça yerinden doğruldu. İdrak yeteneğinin sınırlarını zorluyordu ve Tanrı şahit ilk defa düşünce yapısının -neredeyse- aynı sayılacağı birisini yanı başında görüyordu. Küçüğün yüzünü manalı bir bakışla taradı, soluğu ciğerlerini dağılıyordu, bambaşka hissettiğine yemin edebilirdi: "Haydi, kalk sana o kitabı almaya gideceğiz."

Zeynep Gürbüz

AY İLE YILDIZ: AYLA

"Bizim memleketimizde babaların kızlarına verdikleri sözler mutlaka tutulur, babalar kızlarına verdikleri sözler için yaşarlar. Mutlaka geleceğim ve tekrar kavuşacağız." diyen Süleyman Astsubay'ın merhamet dolu kanının irka bağılı olmadan aktığını hissettiren Ayla; ay yüzlü bir kızla ay yıldızlı bir askerın 65 yıllık anlatılmamış hikâyesi. İnsan sevgisi ve merhametinin; zamansız ve mekânsız olduğunu dil, din ve ırk kavramlarını tanımadığını gösteren büyüleyici bir film. Yönetmenliğini Can Ulkay'ın ve senaristliğini Yiğit Güralp'in yaptığı film, Kore Savaşı'nda yaşanan gerçek ve dramatik bir hikâyeyi sinemaya taşımıştır.

Kore Savaşı patlak verince yardım eli uzatan Türkiye, Kore'ye asker göndermek istediğinde ilk yollanan birliklerin içindedir koca yürekli Süleyman Astsubay. II. Dünya Savaşı'ndan beş yıl sonra olan bu çatışma soğuk mu soğuk yeller estirirken diğer taraftan iki milletin kalben birbirine bağlanmasına vesile olmuştur. Bu hikâye Ayla ile Süleyman Astsubay'ı anlatırken aslında iki milletin kucaklaşmasını da yansıtmıştır. İnsanlığı merhametle süsleyen Süleyman Astsubay, savaş enkazının içinde bulunduğu kız çocuğunun yüzüne ay vurduğu için ismini *"Ayla"* koymuş, sonrasında Türk bölümü bir seneye yakın onunla ilgilenmiştir. Ayla, o merhamet duygusuyla tanıdığı Süleyman Astsubay'ı babası bilmiştir. Savaş bittikten sonra Süleyman Astsubay ne kadar çabalasa da Kore Kanunları'na karşı gelemeyerek bir parçasını Kore'de bırakıp Türkiye'ye dönmek zorunda kalmıştır. Acaba bu uzaklık onların aralarındaki bağları zayıflatacak mı ya da özlemini artıracak mı? Peki, en sonunda yolları tekrar birleşecek mi?

Ayla'yı etkileyici kılan şeylerden biri de filmin oyuncularının etkili performansları olmuştur. Filmde Süleyman Astsubay karakterinin gençliğini İsmail Hacıoğlu, yaşlı halini ise Çetin Tekindor; Ayla'nın küçüklüğünü Kim Sol, yaşlı halini ise Kyung-Jin Lee canlandırmaktadır. Filmde Murat Yıldırım, Ali Atay ve Damla Sönmez gibi oyuncular da yer almaktadır. Oscar'da *"Yabancı Dilde En İyi Film"* aday adayı olan Ayla, akademi tarafından ödül için yarışmaya layık bulunmadı. Ne olursa olsun bu filmin kalitesi ve izlenmeye değer olması gerçeğini hiçbir şey değiştiremez. Savaş her ne kadar kötü ve boğucu olsa da Türk'ün kucaklayan yüreğini görünce gururlanacaksınız. İnsanın boğulduğu bu atmosferde Ayla karanlığı bölen ışığıyla, insanlığın yüzünü merhametle aydınlatmıştır. Siz de bu ışığı görmelisiniz, iyi seyirler.

Birgül Serap

HÜR

Bir şeyler eksik bu hayatta,
Yokken varmış gibi.
Hür olamamanın şehvetiyle yazılan yazılar,
Isırılmış bir elmayı sunmak gibi.
Edebilmesiydi yaprağın rüzgârsız dans,
Dizlerin parçalanmasıydı zaman fark etmeksizin.
Bazen yalnızlıkla baş başa,
Bazen de seslerin kulağa hücum etmesiydi.
Bugün delik deşik umutlarla boğuşurken,
Yarın hissizlikle kalmaktı ortada.
Bunları seçebilmekti işte tek sorun.
Şimdi sallanmakta hürlük yağlı urganla,
Yaşamdan uzak ölümle kafa kafaya.

Buna Sandalye

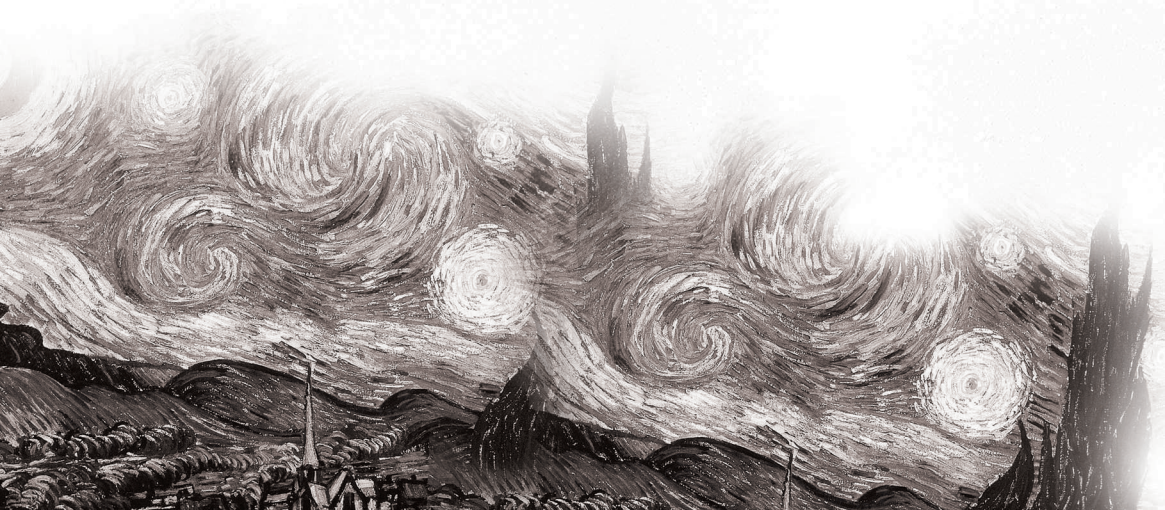

YILDIZSIZ BİR GECE

Zemheri ayı olsa gerek raylar donmuş, tren beşik gibi sallanıyordu. Midem bulanarak uyanmıştım. Gözlerimi ovuşturup saate baktığımda -bulanık görsem de- dördü gösteriyordu. Gökyüzü olabildiğince karanlık ve kasvet doluydu. Hayli sert esen rüzgâr, donmuş kar tanelerini kabin camına fırlatarak kısa süreli tıkırtılara neden oluyor; bir yerden aralık bulup içeri girince ürkütücü ısığa benzer sesler çıkarıyordu. Her şeyde bir kusur bulmaya lüzum yok lakin bu ses-benim uyumama mâni olmuştu. Başucumda bulunan süslü gömme dolabında bir gaz lambası vardı. Kabin kapısının arkasında asılı duran ceketimden defterimi ve tabakamı aldım. Gaz lambasını koyduğum masadan yarıya inmiş konyak şişesinin ağzını kapatıp kaldırdım. Gözlerim pencereye vuran donmuş kar tanelerinin -şimendiferin hızından dolayı- camdan sekerek karanlıkta kayboluşunu, bazılarının da eriyişini izlemek ile meşguldü. Uzaklarda görünen köylerin ışıkları dalgınlığımı ara ara bölüyordu. Yatağın köşesindeki gömleğimin cebinden fotoğrafı çıkarıp gaz lambasına yasladım. Madem uzaktaki ışıklar beni rahatsız edecekti o ışık, senin gözlerinin ferisi olmalıydı.

Güneşin gözüme vurmasıyla uyandım. Olduğum yerde uyuyakalmışım. Sabah olduğunda ne donmuş kar tanelerinden iz vardı ne de köylerden gelen ışıklardan. Kendime geldikten sonra frakımı giydim. Masaya baktığımda defterimi, boş konyak şişesini bir de fotoğrafı gördüm. Acaba deftere ne yazmışım diye düşünürken gözüme ilişen şu cümleler oldu: "*Semalarda sürü sürü -ve sonsuz- yıldızlar bulunuyor ama onlar da birbirinden tenhadır. Biz yıldızlar gibiyiz yakın lakin tasavvur edilemeyecek kadar uzak. Yıldızlardan ne yardım ne de sevgili beklemek uygun düşer. Zira gözlerin bana yalan söylemiş.*" Defter ile fotoğrafı ceketimin iç gözüne koyarken o yıldıza ulaşmanın mümkün olmadığını bir kez daha hissettim.

Edip H. Erdem

YİĞİTLİK DESTANI

Kalb-i sü şemşirle yandı bengü, vur içinde söndü.
Sayhayı bilmek ne tipte, sevgili, ard yana döndü.

Şeytana belini bağlamış alp acep yenilir mi?
Cephede düşerler de acep döşekte ölürler mi?

Ulcası olan muamma bilmeyi isterse kimse,
Coşkuyla akına girip de bir "Yâ Hakk" ses etse.

Göklere al al kan sıçradı, gündüz gece damladı.
Nihayetinde ayça, hüznünden yıldıza sarıldı.

An töre bildik ki kanı almada mehtap yegâne,
Düşme buyursun da bize, göğsümüzün üstü dele.

Al olur iken gün alaca kanlar kurusu ile,
Organ mıdır yahut ecrân hele yiğitler düşünse.

Er, gözü dikili düşmana, aklı dün işlemeli.
Kini o savlet-i âhir düşmana salsın dilekli.

Ülkeme gözlenenin yedi soyuna lanet bengü.
Ulu Tanrı'dan önce, biz göstereceğiz ölümü.

Sayrı da olduk sizinle, usumuzun içi sayrı.
Belki sü, cesede baktı gözde hissolundu yaşı.

Kıyın-ı Tanrı el'an yürüyor sizin sipere,
Aman dileyiniz kıyından da uçmayın bengüye.

Çok er buldu çokça şan yiğitler şehit, gazi oldu.
Tanrı'ya varmak bu çağdan öte askere düş oldu.

Kurganlar sırta yük idi artık toprak oldu taşsız.
Varsın olsun yalnızca yurt kalmasin bezeksiz, başsız.

Kaan Mert Başkesen

K'İM?

Evet, işte yine aynısı olmuştu. Ne akşam nasıl yattığını hatırlıyor, ne de sabah nasıl kalktığını. Gözlerini açtığında -zira o gözlerini yeni açmıştı- kendisini sahilde bulmuştu. Kâbus muydu yoksa bir düş müydü? Pervasızca ölümüne saldırıyordu ona. İşte yine oradaydı.

Hayat, ona az fırsat sunmuştu hep. Zaten o da pek bir şey beklememişti ki hayattan. Ama ne olursa olsun, yaşamaya değer şeyler vardı onun için. Evet, önemli olan yaşadıkları değildi, yaşayacaklarıydı. Elbette o da isterdi, sonradan hatırlamak isteyeceği anılarının olmasını.

Kendini bir tek sahilde buluyordu; diğer zamanlarda ise başkasıydı. Kimileri yalnız kendi dünyalarına sarılır, o ise kendine yabancıydı. Yıllarca dost olamadığı o ses, o beden, o ağız sanki başka bir kimsenindi; yok yok tek kişinin değildi. Hayatta çoğu kişiyle dostluğunu ilerletebilmişti. Ama bir türlü kendi benliğiyle dost olamamıştı. Anlayamadığı, bilemediği bir şeyler vardı içinde. Kendisinden olmayan, onu yabancı kılan.

Dünya belki onsuz güzeldi ya da onsuz daha güzeldi. O, denizle mücadele eden kıyıdaki taşlara dosttu. Çünkü deniz bir aynaydı. Sadece gerçeklerin gösterildiği bir âlem. Deniz, onun ta kendisiydi. Belki de bu yüzdendi denize olan öfkesi. Deniz asla konuşamadığı bir sırdaşydı. Ama sahildeki taşlar öyle miydi? Onlar denizi bin bir parçaya ayırıyor; hırçınlık yapıp bir nevi yumuşatıyordu. Hele ki denizdeki yosunlardan hiç hazzetmezdi. Denizın arkadaşlarından olan yosun, kendisini hatırlatıyordu. Onlar kötü anıları, bir türlü kurtulamadığı rüyaları ve terk etmek istediği huylarıydı. Ama nereye giderse gitsin, hep yanındaydı. Galiba deniz gibi onun da derinliklerine işlemiştı bu ketum hayatı, bu derbeder yaşamı. Kendi kendine mırıldandı: *"Denizi seviyorsan, dalgaları da seveceksin. Sevmek istiyorsan, önce sevmeyi bileceksin. Korkarak yaşıyorsan yalnızca hayatı seyredersin."* Çünkü biliyordu ki şafak, kimine ucunda ne olduğunu önemsemeden yeni denizlere açılmak, kimine de bitmeyen bir rüyada boğulmaktı.

Feyza Erdoğan

DEVRE DIŞI

Soğuk camın üzerine bıraktı elini. Yağan kara ya da dökülen bir yaprağa dokunur gibi baktı ağaçlara. Zaman önemsizdi sanki gün batımının doğması, yıldızların öğle vaktini selamlamasıydı. Bir gariplik vardı, yaşam var gibiydi onda. Yaşamı sorguladı, o eski kelimeyi. Anlamını bulamamıştı. Sözlüğüne nereden girmişti o kelime? Gözden geçirdi, aradı. Boşluktan başka bir şey yoktu görünürde. Analiz yaparsa bulabilirdi ama değer miydi emin olamadı.

Bir gariplik vardı onda. İnsan gibiydi. İnsan? Eski kelimeler müzesine dönmüştü. Doğru ya! Yaşamak kelimesini de orada okumuştı. Ama bu kelimeler yüzeyde daima boşluktü; hayatla bütünleşmemiş, tecrübe edilmemiş ve en önemlisi ona gerek duyulmamıştı. Buna rağmen hatıraları arasında bir yer etmişti. O -kimsenin umursamadığı- boş müze, birisi veya birileri tarafından bilinmeliydi. Gereklilik. Sadece bundan ibaretti o yeri silmeyişi belleğinden (1) . O bunları düşünürken uzaklaşmıştı mekanın simülatör camından (2).

Bir gariplik vardı onda. O; ağaçları, yıldızları gerçekten görmüş gibiydi. Kim ağaçları hayal ederdi ki? En çok bu nedenle garipti. Bu hayalleri görebilmek için bu alanda kendini geliştirmek gerekirdi. Susmalıydı düşüncesi fazla uzamıştı, silmekle depolamak arasında karar vermek için durdu. Genelde hemen yapmazdı bunu, daha sonra düzenlerken karar verirdi. Onu da attı dağınık düşünce ve hatıralarının arasında. En yakın zamanda el atması gerekiyordu onlara, böyle çok anlamsızdı depolananlar (3).

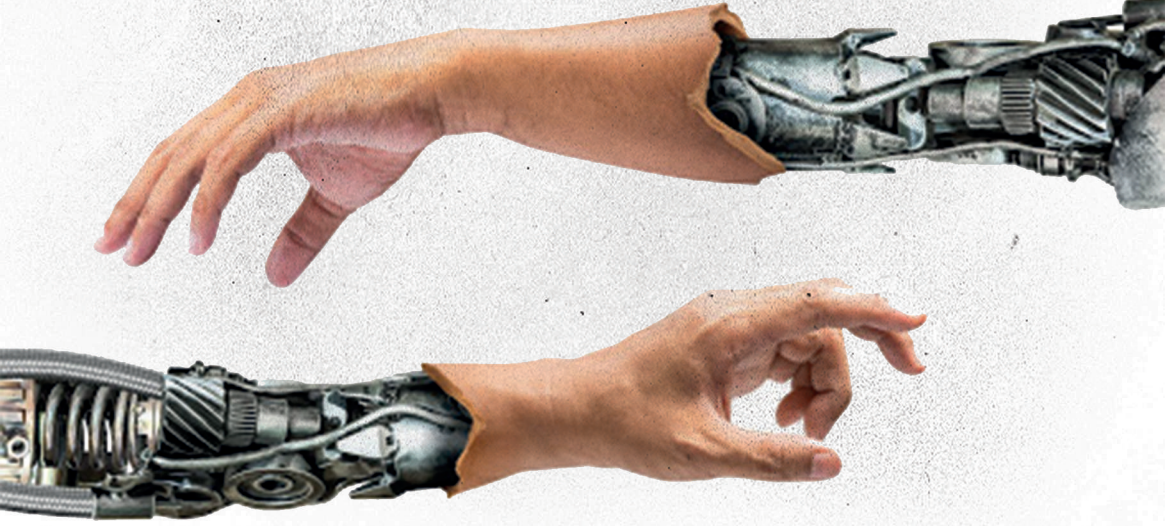
Olduğu yerden kalktı. Orada o kadar vakit geçirmeyi yeterli bulmuştu. Gitmeden camın yanına uğramaya karar verdi. Bunu gereklilik hissettiğinden yapmadı. O hissetmezdi; varsayardı, sentezlerdi (4). Hissetmek de artık eski kelimeler arasında girmeliydi. Her zaman bir istisna olmasını bekleyerek yaptığı bir rutini bozacak değildi. Bilincinden o fark etmeden bir şeylerin geçip geçmediğini görmek için elini uzatıp yavaşça koydu simülatörün üstüne. Gözlerini yumdu, bir saniyeye kurdu kendini. Süre dolduğunda açtı ve ekrana odaklandı. Sırayla iki şey belirmişti. Her zamanki gibi bir siyahlık (5) ve en sonunda bir istisna olarak beliren, kelimeler müzesinde başköşede net olmayan bir kelime. O kelimenin ne olduğunu bilmiyordu. Hatıraları arasında müzenin metal duvarlarını ve eski yazı metinlerinin altlarındaki açıklamaları düşündü. Ama başköşede hiçbir şey yoktu. Boştu.

Hatırlayamıyor muydu? Belki de hiç o köşeye bakmamıştı ve bir varsayım la o duvarı tamamlamıştı belleği. Oraya gitmeye karar verdi ama bunu önceden bildirmeliydi. Basit bir hesapla minimum süreyi idrak etti. Kısa bir yolun olasılıklarını göz önüne getirdi. Oraya gittiğinde iletişime geçtiği birini aradı. Müzenin bir süreliğine kapalı olduğunu öğrendi. Nedenini sorguladı. Müzenin yenileneceği, yeni bir dalgalanmanın (6) ve beraberinde birçok yeni kelimenin bulunduğu açıklandı. Buna göre yeni bir dizayn tasarlanacaktı.

Yeni kelimeler (7) . Garipti. Peki, dalgalanmaya neden olan neydi? Bu kelime belki de yenilerinden biriydi, bulanık olmasını açıklardı bu. Geleceğin bilinçaltına girmesinin nedeni ne olabilirdi ki? Zamanı kıran bir ortamla etkileşime girmemişti ama o ancak öyle anlardan sonra oluşabilecek bir etkiydi. Depoladığı düşünceleri düzenlemenin zamanı gelmişti, aradığı bilgileri karışıklığın içinde bulamıyordu.

Zaman bilgilerine (8) ulaşmadan -daha en yeni düşüncelerinden birini yerleştirmek üzereydi ki- durdu. Yeniden sentezledi. Bu garip olay ve garip biri. Daha demin orada olan ve eski bilgilere sahip olan biri. Robotlaşmış beden (9) atası olan ve gerçek bir insan olduğunu daha şimdi idrak edebilen biri. Dış görünüşüyle kendi gibi olan (10) ama yapaylaşmamış, mekanik uzuvlarla donatılmamış, programlanmış DNA (11) ların ürünü olamayan biri. Ve çevresine baktığında artık orada olmayan biri.

-
- (1) Bellek: İnsan hafızasına eklenilerek hiç bir hatıranın -istenmedikçe- silinmemesini sağlayan yapay hafıza.
 - (2) Simülatör Cam: Temas edildiğinde bilinç altından geçen veya hayal edilen düşünceleri yansıtan bir ekran.
 - (3) Depolanan: Yapay belleğe kaydedilen anı dosyacıkları.
 - (4) Sentezlemek: Karmaşık bilgilerin veya birden fazla olayın birleştirilerek çok boyutlu düşünülmesi.
 - (5) Simülatör Camda Beliren Siyahlık: Yapay belleğin bilinç altının olmayışı ve hayal kurma yetisinin körelmişlik seviyesine yaklaşması nedeniyle genel olarak karşılaşılan durum.
 - (6) Dalgalanma: Zaman yolculuğu yapıldığında -sadece özel makinalarla algılanabilen- zaman bükülmeleri.
 - (7) Yeni Kelimeler: Zaman dalgalanması sonucu pozitif zamandan yansıyan ses dalgalarının sentezlenerek eski-çağlardan kalma- kelimelere yeni bulgular eklenmesi. (Geçmiş (pozitif) ve gelecek (negatif) zaman yansımaları arasındaki fark zaman yolculuğunun yapıldığı yönden kaynaklanmaktadır)
 - (8) Zaman Bilgisi: Yapay bellekte kendiliğinden kayıtlı olan temel bilgi sınıflandırmalarından yalnızca biri.
 - (9) Robotlaşmış Beden: Karanlık çağ krizinden sonra insan yapısının değişime uğramış hali, yapay insan.
 - (10) Dış Görünüşü Kendi Gibi Olan: İnsan bedeninin yapısının en verimli şekilde olması nedeniyle üretilen yapay organ veya dokuların aynı görüşte tasarlanışından kaynaklanan, insan vücudunun yapısında bazı körelmeler dışında belirgin değişikliklerin olmayışı.
 - (11) Programlanmış DNA: Karanlık çağda radyasyonun olan dışı fazlalıkta kullanılmasının ardından tüm bireylerin kısırlaşması nedeniyle uygulanmaya başlanmış; yeni bireylerin yapay DNA ve hücrelerden oluşturulması, yapay genetik.

ARZDAN ŞÜHEDAYA

Ankara, 15 Temmuz 2017

"Vatanımın ha ekmeğini yemişim ha uğrunda bir kurşun" diyerek gül bahçesine düşercesine kara toprağı şanlı kanıyla ıslatan gül yüzlü cefakâr şehidime,

Hakkın varlığını ve kudretini onaylayıp Cemalullah'ı görebilmek için canını feda eden, kudretli kanın akmasına izin veren koca yürekli varlık. Gökte dalgalanan ay yıldızlı bayrağımızı hainler indirmesinler diye kurşunların önünde ölüme nasıl da hazır durdun. Dayanak noktan, hakiki imanı elde eden kâinata meydan okuyabilir olmuştu. "Ey (hakiki) iman sahipleri! Müminleri bırakıp da küfre sapanları, inkârcıları, İslâm karşıtlarını velî edinmeyin. (Bunu yaparak) Allah yanında aleyhinize olacak (onlardan olduğunuzu gösterecek) açık bir delil mi vermek istiyorsunuz?"(Nisâ 4/144). Şehidim Mustafa'm bilirim ki sen söyleyebilseydin mutlaka hak söyledin. Yeminini, şerefini üç kuruşa satan hainlere hadlerini bildirmektir amacın, riyakârlıklarına karşı dur demesini bildin. Biliriz ki bu toprağı Ezan-ı Muhammediye'ye sahip çıkan ne derece elzem bir şehit düştü.

Şehidim Mustafa(1), baban Gazi Ayhan diyor ki: "Mustafa muradına erdi, müştakına erdi. Rabbim bizi korudu, duamızı kabul etti. Adı gibiydi Mustafa, seçilmişti, güzideydi, gencecik bir fidandı, hainlere karşı meydana çıktığında uğruna canını vereceğı toprağı revan oldu. Anneciğine anne yokluğuma alış, üzülme ben hizmet ehliyim bir kul olarak bir ümmet olarak bu vatanın bir ferdi olarak sorumluluğum büyük. Bana kırılma!" dediğinde anlamışlardı davanın, sadakatının, ideallerinin hakikatini. Bir kuş olup göçtün bu hayattan Hakk'ın cemaline doğru. Kemirir ruhumu hicranlar, bölüm bölüm; hıçkırıklar boğazımda dokuz düğüm; senin acın kalbimde bir bıçak yarası oldu.

Ey karanlık bahtımıza bir güneş gibi doğan şehidim, hain kızıl kurşunların hedefi olup al kanlara boyandın sen. Mustafa'm esnaf arkadaşın gözlükçü Emre diyor ki: "Mustafa'mın dünya ile işi yoktu, ekmek tekemize her uğradığında, abi şöyle niyaz et ki Cenab-ı Hak dükkânına bereket versin." derdi.

(1) 15 Temmuz'da şehit düşen Mustafa Avcu'dan bahsedilmiştir.

Mustafa her vakit bize bir cetvel gibi hiza verir, nizam verir ve intibah verirdi." Ey Mustafa, sen nasıl taşıyabilmıştin zamanı, ahir dediğimiz bir devranda. Hakkaniyetin yakınlığını nasıl kavrayabilmıştin, seni cesur yapan neydi? Sanırım senin sarsılmaz istikametini, imanının kuvvetiydi.

15 Temmuz gecesi niyetlenip yay gibi gergin olup ok gibi fırladın; dağ gibi ellerin olsaydı hepsini boğacakmış gibi sıktın ellerini; haykırdın Hakk'ın adını "ALLAH-U EKBER" diye; gökten sana selam verdi melekler; Mustafa'm bahtında şehitlik yazılmış meğer kıyamına makam-ı Ekber. Zira O, emekleri ziyan etmez, meğer Allah için her bir taşı kaldırdığında, altın'dan tuğla örüyormuşsun şühedaya. O makamın sahiplerindenmişsin sen de. Nasıl bir mertebedir bu ya Rab, "Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin. Bilakis onlar diridirler, fakat siz hissedemezsiniz (Bakara 154). buyurduğunda o makamın şerefini, yüceliğini işitmiştim de kendimi bir an o makama aday düşündüğümde ise küçücük kusurumu bile sığdıramamıştım tahayyülüne. Sen vurulduğun kurşunla yere düşerken başın dik, ruhun Hakk'ın cemaline uzandı. Resulullah (sav) buyurdular ki: "Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehit böyle değil. O, mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder." Sende buyrulduğu gibi bir huy vardı Mustafa'm, dedim ya arzuna kavuştun. Şimdi ses ver Mustafa, gafil aklımıza hatırlat Hakk'ın hakkını. "Ey iman edenler! (Gücünüz nispetinde) Allah'ın emrine uygun yaşayın, aykırılıktan sakının ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (Â-i İmrân 3/102) ayetini hatırlat. Bil ki senin bayrağı diktiğin yerden alıp burçlara taşıyacak nice Mustafalar seni takip edecek, Allah senden ebeden razı olsun.

Ş. Ayşe Artan

OYUK

Bir sığınağın içerisinde sığınamamanın verdiği çaresizlikle küçük bir mumun belli belirsiz aydınlattığı o karanlık yerde, gölgesiyle karşı karşıya oturmuş yaptıklarını düşünüyordu. Büyük bir katliamın içerisinde olduğunun farkındaydı. Sevgiyi öldürmüştü, nefreti doğurmuştu ve nefesini nefesiyle boğmuştu. İçindeki yaşam belirtilerini toprağı kazar gibi deşti, bağıra çağıra bir oyuk elde etmişti. Onunla birlikte hiçlik de beraberinde gelmişti. Kalbinin ritmine ayak uydurarak oturduğu yerde yavaş yavaş sallanıyordu. Ardından bir çığlık duydu, aldırmadı. Çünkü o çığlık kendisine aitti. Kan kaybından ölen "mutluluk"un yanına gitmedi -gitmeyecekti- ta ki mutluluk elinden alınana kadar. Yavaş yavaş tik tak sesleri ile içindeki oyuğa, cesetlerini birer birer attı. Ne varsa -her şey- oyukta hapsoldü. Hayattaki bütün izlerini silmişti. Daha sonra kendini de bıraktı o oyuğa. Akıp giden zamanın sesi durdu. Her şey bir varlık için bitmişti. Oysa sığınak bundan habersiz görevini yerine getiriyordu. Ya da öyle sanıyordu.

Buna Sanki

SÖZLÜKÇE

Alâ: büyük

Ard: arka

Ayça: hilal.

Bengü: sonsuz

Bezek: süs

Cehl: cahil

Çün ü çera: nasıl ve niçin

Dilrûba: gönülçelen

Dürr: İnci

Ecrân: gök cismi

Fatihân: feth eden

Fecr: şafak

İştîyak: özlem

Kıyın: ceza

Kurgan: mezar

Lerzedar: titrek

Payan: son

Rahiya: koku

Ricâl: üst düzeydekiler

Ruz: gün

Sâika: şimşek

Savlet: akın, akın anındaki güç

Sayha: haykırmak

Sayrı: hasta

Şemşir: kılıç

Sü: asker

Terakkî: ilerleme

Tin: ruh

Uçmağ: cennet

Us: akıl

Üze: üst,

Vaka-i Hayriye: hayırlı olay

Zefir: nefes

